

Iz Brežic ob Savi.

Mnogo »Lučk« sem že prejel, pa še nisem čital, da bi se oglasili lučkarji iz Brežic. Nikar ne mislite, g. urednik, da pri nas ne sveti »Lučk«. Nikakor ne! Veliko nas je naročenih na ta naš listič. Tudi Mar. vrtec imamo. Radi prejemamo vsako nedeljo in praznik sv. obhajilo. Mi smo zvesti naročniki »Luči« in člani Mar. vrtca. Nekega dne so prišli g. župnik v šolo in so povedali, da bomo dobili lep prapor in znake Mar. vrtca. Ker se bližajo bož. prazniki, bomo napravili božje jaslice. Tudi bomo prižgali lučke pri jaslicah, pa tudi v naših srcih bo gorela lučka v spomin malemu Jezusu. Vsako nedeljo in praznik imamo skupno sv. mašo ob 8. uri. Pri tej sv. maši lepo pojo člani Mar. vrtca. Vam, g. urednik, v imenu vseh lučkarjev želim vesele božične praznike in srečno novo leto.

S spoštovanjem Vas pozdravlja

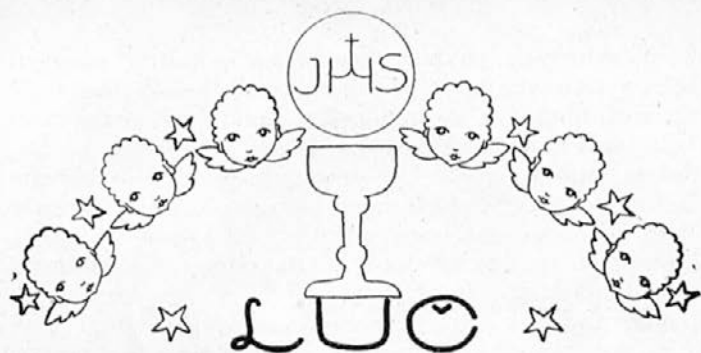
Zorko Drago, uč. V. razreda v Brežicah ob Savi.

Iz Slovenskega Javornika.

Vaša »Lučk« prisije tudi k nam, nikoli pa nisem še brala, da bi bilo kaj vrstic iz naše vasi. Povem naj Vam in vsem, kak lep izlet smo naredile z gospodom kaplanom, kar nas je iz Marijinega vrtca — v Ljubljano, na grob našega umrlega nadškofa Jegliča. Z našim gospodom kaplanom sta bila velika prijatelja. Na vrtu sem natrgala rož, da sem jih položila na grob. Kar utihnili smo, ko smo stopili pred grobnico. Prižgala sem tudi svečko. V molitvi smo se spomnili nanj, ki je imel mladino tako rad. Spomnila sem se na evharistični kongres, kako nam je sivolasi starček prijazno odzdravljaj. Ogledali smo si še druge grobove. Popoldne pa smo šli na grad. Saj smo vsi mislili, da bomo videli domov. »Lučkarji«, kadar pride kateri od vas v Ljubljano, naj prav vsak obiše grob našega prijatelja mladine.

Bohinc Dragica,
Slovenski Javornik.

Vse tri uganke v »Luči« št. 6 so pravilno rešili: Vrečar Viktor, Platnar Anton, Florjan Franč, Götz Rada, Šešerko Anica, Jerman Vera, Merčjak Jelica, Gregorič Nežika, Jakopič Mici, Može Nada, Virant Jožica, Jelen Marija, Laznik Franja, Repovž Marija, Derša Leopoldina, Miklič Bojan, Hribar Jožef, Ropas Martin, Sijanec Stanko, Mrak Frančiška, Mravljak Ivan, Vida Batic, Horn Božidar, Vogrincič Marija, Šnurer Teodor, Ravnikar Vinko, Banjač Dušan, Bonet Marija, Pristavec Jelica, Blatnik Ivanka, Markl Rozalija, Ručigaj Jelka, Skamlec Marjeta, Sifrar Marija, Slavko, Mirko in Cirila Cuderman, Genovefa in Franc Pen, Zaje Viktor, Kvas Jakob, Slavko in Ladi Reven, Lešnik Marija, Cvelfar Jožef, Rudolf Pavlič, Kocjančič Ivana, Lovrenčak Elizabeta, Lovrenčič Elizabeta, Mlakar Vikica, Hribernik Angela, Bezenšek Elizabeta, Lovrenčič Ljudmila, Sket Marija, Cugmas Marija, Vuherer Ivana, Cugmajster Marija, Čujež Franc, Stefančič Micika, Dobnik Ivan, Cesarec Regina, Kranjuc Berta, Kušter Hilda, Lubej Pepca, Rupnik Janez, Petek Edvard, Modrinjak France, Jožica in Janezek Mehle, Zagar Marija, Krumberger Majda, Franc Rogelj, Zaberl Anton, Lukančič Ivan, Gaber Peter, Kržišnik Antonija, Kvas Mimika, Leskovec Majda, Malek Helena, Iković Anton, Prek Franc, Kovač Janko, Klemenčič Anica, Balta A. in M., Vavtar M., Gumze Ljubica, Tekavec Cecilija, Juričič Silva, Marolt Marija in Steblaj Danica.

LETO III.

MAREC 1938

Štev. 7

*Komu potok solz ne lije,
videti bridkost Marije
grozno kot morjá grenkost?
Kdo prisrčno ne žaluje,
ko te Mater preišlje
in trpljenja velikost?*

Jezus s trnjem kronan

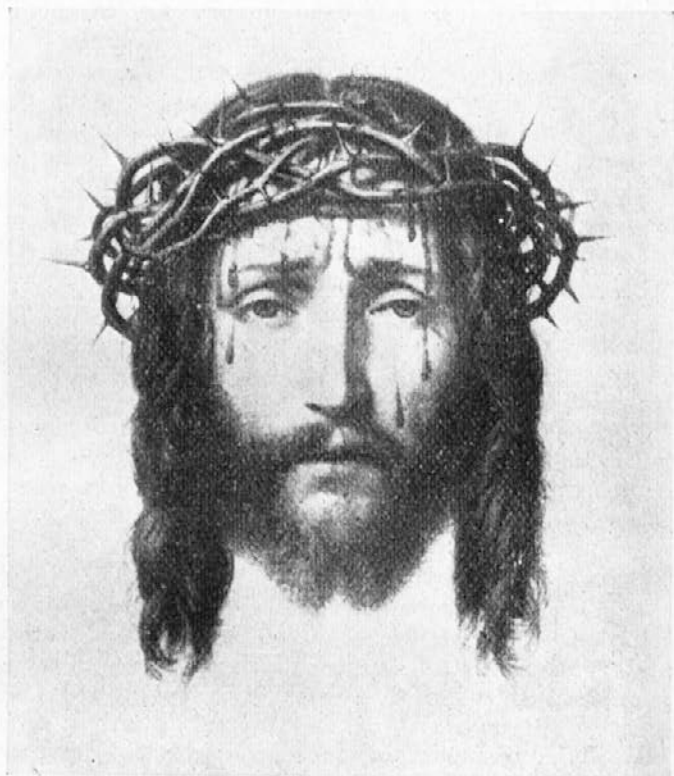
Pobožen duhovnik je imel v svoji sobi lepo sliko Jezusa s trnjem kronanega. Pogosto je stal pred njo in premišljeval Gospodovo grenko trpljenje. Na nasprotni strani ceste je stanovala lahkoživa gospa.

ki je zelo rada gledala skozi okno in tudi v nasproti ležeče stanovanje pobožnega duhovnika. Zapazila je, da stoji duhovni gospod mnogokrat pred pozlačenim velikim okvirom. V svojem posvetnem srcu je hudobno mislila, češ da se duhovnik ogleduje v zrcalu. Nekoč ga je celo obiskala in ga prosila, naj ji pokaže tisto lepo zrcalo, pred katerim tako pogosto stoji. Duhovnik ji prinese sliko Jezusa s trnjem kronanega v zlatem okviru in ji pravi: »To je moje zrcalo. Le pogledjte, gospa, kaj je moral vaš mili Zveličar prestati zaradi vaših zlobnih misli in želja!« Te besede so segle nečimerni gizdalinki v dno duše. Začela je objokovati svoje grehe in je pozneje stopila celo v samostan in je kot redovnica zelo sveto živela.

Predragi dečki, predrage deklice! Tudi vi se zlasti v tem resnem postnem času radi ogledujte v tem nebeškem zrcalu. Pogosto mislite na Jezusa s trnjem kronanega, zlasti takrat, ko vas nadlegujejo grešne misli in želje. Odpodite jih od sebe, zakaj take misli in želje so ostro trnje, ki se zabada globoko v Gospodovo sveto glavo. Jezus se je pustil s trnjem kronati zato, ker ljudje toliko greše z mislimi in željami. Glava je stanovanje naših misli; te pa so mnogokrat hudobne: polne ošabnosti, jeze, zavisti, nečistosti. Glava pa je tudi stanovanje naših želja. Mnogokrat požele ljudje hudobno: hočejo krasti, bližnjemu škodovati ali grešiti z nesramežljivostjo.

Tudi vi ste morda že naredili kake prestopke v mislih in željah. Včasih ste se jezili nad očetom ali mamom, nad gospodom učiteljem ali gospodično v šoli, bili ste trmasti in nevoščljivi učencem in učenkam, ki so bolj pridni od vas. Morda je iskal že kdo prilike, da bi staršem kaj vzel ali jim je pa želel zaradi njihove pravične strogosti kaj hudega.

Obžalujte, kar ste zagrešili. Pomislite na ostro trnje, ki se zabada v Gospodovo sveto glavo zaradi vaših grehov, in sklenite: nikdar več ne bomo hudobno mislili in želeli, ker to žali dobrega Jezusa s trnjem kronanega.

*Kdo ti, Jezus, kralj nebeške slave,
dal je krono trnjevo vrh glave?
Oh moj greh je tega krio.
Jezus, bodi milostljiv!*

Marija Filippetto — mala misijonarka

Deset let je že od tega, ko je umrla mlada deklica Marija Filippetto. Bila je res vzorna deklica. Vsa je gorela za misijone. Postala je prava mala misijonarka. Vsak dan je molila za misijone in vedno se je potrudila, da je darovala vsaj majhen dar za misijone. Zbirala je znamke, staniol in vse, kar je bilo vrednega.

Mala Marija je bila celo govornica. Zbirala je otroke okrog sebe in jim pripovedovala o poganih in junaških misijonarjih. Nikdar ni pozabila njihovih stisk in ni se sramovala prositi zanje denarja pri starših, sorodnikih in znancih. Imela je nabiralnik za misijone. Kako je znala biti celo pretkana, kadar je šlo za misijone.

Ko je mama delala račune za domače potrebščine, je Marija pristavila svoj nabiralnik in vprašala: »Ali ni nič ostalo zame? Vrzi sem noter!«

Nekoč so povabili njeni starši svoje znance na večerjo. Ko so sedeli okoli mize in se lepo pogovarjali, šine Mariji v glavo, kako lepa prilika se ji nudi. Ob ugodnem trenutku skoči po svoj nabiralnik in začne hoditi od gosta do gosta. »Samo en dinarček prosim za svoje misijone!« Če se je kdo obotavljal, ga ni pustila na miru. »Bodi vendar velikodušen. Koliko dinarčkov izdaš za svoje lastne potrebe; ali mi ne moreš dati vsaj enega v dar?« — »Saj veš, da ti bo Jezušček povrnil,« je še prišepetnila.

Spet se ji je ponudila prilika na praznik, ko so prišli k njim sorodniki. Ko so poobedovali, je Marija vstala in nagovorila navzoče: »Mi smo zdaj vsi zadovoljni in veseli, ker smo vsi skupaj, in pa tudi« — je smeje pristavila — »ker smo se dobro najedli. Toda ubogi poganski otroci pa nimajo kaj jesti in naši misijonarji vedno živijo v pomanjkanju. Vi boste gotovo tako velikodušni, da boste darovali zanje, kar boste mogli.« In začela je hoditi s svojim nabiralnikom od gosta do gosta.

Sorodniki in znanci, ki so poznali njeno ljubezen do misijonov, so dobro vedeli, da ji je veliko bolj všeč, če ji podarijo dar za misijone kot pa kake igrače ali sladkarije. Zato so ji tudi radi napravili to veselje.

Gotovo tudi v nebesih ne miruje. Zdaj ko se raduje v krogu angelov in svetnikov, prosi Jezusa in Marijo za pogane in misijonarje. Prosi pa tudi, naj obudita še veliko, veliko gorečih in požrtvovalnih malih misijonarjev in misijonark.

*Za vāruha Jezusu bil si izbran
in v Nazaret tihi z Marijo poslan.
Oče postal si božjemu Sinu.
Varuh postani še meni — trpinu!*

Joža Vook:

Sanjaj, dete . . .

*Kam si se zasanjalo
tako sladkó, oj kam?
Vem: v raj si se zasanjalo,
pokleknilo si Jezusu k nogám . . .*

*Ob tebi beli angeli kleče,
ogrinjajo te v svetel pajčolan,
ročice se ti sklepajo, drhte,
ah, vsaka noč ti je kot svetel dan.*

*Le sanjaj sladko, dete moje,
nabiraj v svetem raju rož,
veselo z angelci igray se,
— prekmalu se zbudilo boš . . .*

Zakrajšek Albina:

Moj angelček se joka

Nacetovi so stanovali v stari, pritlični hiši. Na koncu Nozke veže so bila vrata v temno kuhinjo. V kuhinjskem kotu je stala omara. Dve tretjini so bila vratca, v ostali tretjini so bili trije predali. V teh predalih je bila shranjena moka, zato ta del ni prav nič zanimal sedemletne Nacetove Francke. Za tistimi vratci se je skrivalo toliko dobrot, da je malo Francko neka nevidna sila kar vedno vlekla tja. Mati je ta vratca skrbno zaklepala.

Nekega dne so odšli vsi na njivo. Francka je ostala sama doma. Ko je pometala v kuhinji, je opazila, da je mama pozabila zakleniti vratca pri omari.

»Figova cikorija, suhe hruške, sladkor . . .« vedno slajše reči ji je našteval zapeljivec.

»Vzemi, saj te nihče ne vidi, mama še opazila ne bo, privošči si,« je še dalje nagovarjal zli duh.

Francka je vzela! Kaj in koliko, nič ni vedela.

Pozno na večer so se vrnil domači. Mati se je zdela Francki silno žalostna. Po večerji je peljala otroke spat. Odmolili so večerno molitev. Mati je vsakega prekrížala in odšla nazaj v kuhinjo — Francka ni mogla zaspati.

Narahlo so se odprla vrata. Mati je stopala po prstih; bala se je, da bi katerega ne zbudila. Francka je ležala na njeni postelji. Previdno jo je potisnila k steni in opazila, da še ne spi. Vsa prestrašena jo je vprašala:

»Kaj te boli, da ne moreš zaspati?«

»Moj angelček se joka, ker sem vam kradla iz kuhinjske omare,« je jokaje odgovorila Francka.

Mati ji je ljubeznivo rekla: »Prosi ga, da ti odpusti in obljubi mu, da ne storiš kaj takega nikdar več!«

Francka je prosila:

»Angelček zlati moj,
ne jokaj več nad menoj.
Prvikrat greh sem ostudni storila,
odslej pa ne bom te več razžalila.«

Prof. Anton Parižan:

Sin ledenih poljan

»Oče!« otrok še enkrat polglasno pokliče, kakor da se boji duhovnika motiti.

»A, ti si, Voma,« reče misijonar in vstane.

»Da, oče, prišla sem h krščanskemu nauku.«

Duhovnik se ozre na otroka. Njegova prva učenka je, edina, ki ji je lahko govoril o Bogu, ne da bi mu srce krvavelo zaradi zasmeha in bogokletja poslušalcev.

Oh, kako žalostno bi živel, ako bi mu Bog ne bil poslal v tolažbo vsaj to deklico! V duhu je gledal svoje življenje zadnjih dveh mesecev.

Ko ga je bil Badluk zapodil in misijonar ni vedel, na koga naj se obrne, je padel na kolena in z ledene zemlje pošiljal k Bogu goreče prošnje. Nato pa je potolažen začel pogumno zidati svoj iglu. A od česa naj živi? Ni vedel, zaupal pa je v božjo previdnost. In res, Kristus ga ni zapustil.

Ko je s svojim lovskim nožem, ki ga na srečo ni bil izgubil, izrezal zadnjo snežno klado, da dovrši obok svoje kočice, se mu je boječje približala neka deklica. Ponudila mu je kos morskega psa in košček čokolade.

Tedaj jo je duhovnik spoznal. Bila je Voma. Smilil se ji je mož, ki ji je rešil brata, zato mu je prinesla del svojega kosila.

Duhovnik je bil ganjen, zahvalil se ji je in jo blagoslovil.

»Bog ti bo stoterno povrnil kar si mi dobrega storila. Pojdi v miru, ljubo dete, blagoslavljam te v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha.«

Mala Eskimka ga je svetlo pogledala, smehljalj ji je ožaril lice in odšla je.

Tedaj je duhovnik zaprl vhod v iglu, da v njem prebije prvo noč. Bila je neverjetno grozna noč, saj ni imel ne ognja ne odeje zoper mraz, ne medvedje kože, da bi se nanjo zleknil!

Čutil je, kako mu mraz leze do kosti in mozga in mu otrpevajo udje. Molil je, telovadil in hodil v krogu po svojem bednem zavetju, dokler se ni ves otopel zrušil na zemljo.

Ko se je čez nekaj ur prebudil in odprl oči, mu je bilo desno koleno zmrznjeno, tako da še vstati ni mogel.

In zopet je prišla Voma.

Ko je videla duhovnika tako bednega, je mater preprosila, da ji je dala medvedjo kožo, majhno kamnito svetilko in nekoliko olja od morskoga psa.

In kljub Badlukovi jez: je vsak dan hodila k misi-jonarju in mu prinašala del svojega kosila.

O, koliko dni je preživel v bedi in pomanjkanju! Koliko borb, molitev in obupnih trenutkov!

Kaj, ko bi se vrnil v Evropo in obiskal svoje drage, ki jih je bil tamkaj zapustil? Proč od tod! Bežati iz te preklete zemlje in se nikoli več ne vrniti!

A dobro je vedel, da tega nikoli ne bo mogel storiti. Ljubezen do Kristusa mu je ranila srce in žejalo ga je, da mu pridobi duše teh ubogih siromakov. Ostal je. Z lovom se je preživljal. Potem pa je začel učiti, a nihče ga ni poslušal. Badluk jih je naščuval, da so se iz tujca in vsiljivca norčevali.

Zopet se je oglasila deklica, kakor bi zacingljali zvončki, in ga zdramila iz sanj.

»Oče, začniva, ali ne?«

»Da, Voma, le začniva! Ali zdaj očenaš že znaš dobro?«

»Da, oče,« reče otrok in oči se mu zasvetijo od veselja.

»Pa tudi mamó sem ga naučila in ga moliva ves dan kar naprej.«

»Dobra deklica, Jezus te gotovo zelo ljubi!«

»Pa tudi jaz njega,« pravi otrok goreče. »Oh, da bi ga tudi Badluk mogel ljubiti! Saj drugače je Badluk zelo dober, samo kadar govori o »tujcu«, tako te imenuje, tedaj zdivja,« dostavi deklica žalostno.

V tem hipu nekdo kožo, ki je zapirala šotor, sunkoma razgane in na pragu stoji Badluk.

»Kaj pa že spet tukaj delaš, prismodica?« zavpije nad Vomo, ko jo zagleda. »Ali ne veš, da bomo danes volili Velikega Lovca in da moraš biti pri slovesnosti zraven?«

»Badluk,« ga milo prosi deklica, »pusti me pri očetu! Govori mi o dobrem Bogu, ki ga imam tako zelo rada...«

»Kaj? Upirala bi se?« krikne Badluk strašno togoten in z dvignjeno pestjo skoči proti sestri.

Duhovnik pa se odločno postavi pred otroka.

»Ne pretepaj je, Badluk, saj ni rekla nič takega, da bi se smel jeziti.«

»Kaj se pa ti vmešavaš? Pojdi, od koder si prišel, nismo te klicali!« ga rezko zavrne Badluk.

»O, prav dobro vem, da ti moja navzočnost ni ljuba, Bogu bodi potoženo!« reče duhovnik žalostno. »Toda Kristus je umrl tudi zate, njegova kri je bila prav tako prelita za rešenje tvoje duše kakor moje. In prišel sem zato, da ti pokažem pot, ki naj te popelje do njega in do večne sreče.«

Misijonarju se je glas malo tresel, a bil mu je tako krotek in mil, iz njegovih oči je sijala tolikšna nadnaravna ljubezen, da je Badluka pretreslo. A že se je spomnil onega drugega belca, ki bi mu bil skoraj vzel življenje in je bil duhovnikov prijatelj, pa mu je srce takoj zakrnilo.

»Kaj mi mar te tvoje pravljice! Dobro vem, kako nas vse preziraš. Praviš nam »Eskimi«, čeprav smo »Inuiti« ali »Najboljši ljudje« in smo ponosni, da smo sinovi ledenih poljan!«

Nato se obrne k svoji sestri:

»Pojdiva Voma, in glej, da mi nikoli več ne prideš semkaj! Prepovedujem ti!«

A otrok se mu nepričakovano upre in mu pokaže hrbet.

»Ne, ne! Hudoba si in ne grem s teboj! Rajši zbežim in se nikoli več ne vrnem v naš šotor!«

Badluk stopi ves divji proti nji, a Voma ga ne čaka, ampak jezna plane iz šotora.

»Voma!« zavpije duhovnik s stroгим glasom.

A otrok je že tekkel, kolikor so ga nesle noge, in se še zmenil ni, kam teče.

Proti deklici stopa velikanski medved . . .

»Ti si vsega tega kriv!« začne Badluk razdraženo očitati, a ne more stavka dokončati, ker naenkrat začuje nenadno brundanje.

Brž pogleda venkaj in kaj vidi? Proti deklici stopa velikanski medved, zibaje svoje orjaško telo in nihaje težko glavo sem in tja.

»Voma, Voma! Nazaj! O nesrečni otrok!« Zavpije Badluk.

Pa bilo je prepozno: medved je že ovohaval zrak in naenkrat se mu je žareče oko zapičilo v plen. Ubere jo naravnost naprej in začne teči; glavo je sklonil in voha z nosom po tleh.

Tedaj je pa tudi deklica opazila strašno zver. S krikom groze se je obrnila in zbežala nazaj; kričala je od strahu, a lačna žival jo je vedno bolj dobajala.

Ko je misijonar zapazil, v kolikšni nevarnosti je njegova mala dobrotnica, je pograbil dolgi lovski nož in stekel Vomi naproti. Še en skok, pa bi krvoločna zverina deklico ujela! Prav v tem zadnjem trenutku se je duhovnik vrgel med medveda in deklico, da jo brani za ceno lastnega življenja.

Medved je zaradi novega sovražnika kar pobesnel. Postavil se je na zadnje tace, si duhovnika za hip ogledal, potem pa planil nanj in Voma je ušla. Misijonar ga je sunil z dolgim nožem, tako da je žival odskočila. A sunek je bil slabo pomerjen, medved je bil samo lahno ranjen, zato se je zopet s strašnim tuljenjem postavil na zadnje noge.

»Zdaj bo po meni!« si misli duhovnik in še zadnjič ljubeče pogleda svoj misijonski križ.

A preden se je mogel medved pognati, se je opotekel in se smrtno ranjen zrušil na zemljo kakor otep.

Z večšo roko vržena sulica ga je prebodla za ušesom in ga ubila.

Duhovnik se ozre in v svoje začudenje vidi Eskima, ki stopa k njemu.

»O, Badluk, ti si! Dovolj, da se ti zahvalim, prijatelj moj!«

»Kaj mi mar tvoja zahvala!« ga zavrne fant. »Nekoč si mi rešil življenje, danes sem ga jaz tebi in tako sva bot!«

In ne da bi še kaj zinil, začne devati medveda iz kože.

»Moj Bog!« vzdihne duhovnik žalostno. »Ali si tega ledenega srca res ne bom nikoli pridobil?«

Vročča solza se mu potoči po licu, ki je bilo upadlo od bede in pomanjkanja.

5. Veliki lovec.

Prišel je slavnostni dan. Bil je Eskimom Linakovega rodu največji dan.

Veliki lovec je prišel ob življenje pri zadnjem lovu na mrože. Po običajih rodu so njegova ovratnica iz medvedjih zob, bobrove dvojnate rokavice in njegova viličasta palica ves mesec v znak žalosti viseli vrh strehe njegovega šotora.

(Dalje.)

Pikec in Pokec

(Piše urednik.)

(Dalje.)

Vso noč sta koracala. Ribice, ki so ju srečavale, so jima prijazno odzdravljale in jima s škrigami kazale smer proti sedežu podmorskega kralja. Pikec in Pokec sta bila razigrane volje, toda na svojo jutranjo molitev nista pozabila, čeprav nista ponoči nič spala. Ravno ko sta z znamenjem svetega križa končala svojo pobožnost, zagledata oba kar hkrati pred seboj mogočnega polipa (po domače bi rekli mnogonožca) in poleg njega tablo z napisom »mitnica«. Polip je bil zares mogočen gospod in je bil zelo vesten mitničar. Brez besede je pretipal obema dečkoma žepe in šele, ko

se je prepričal, da nimata pri sebi nič sumljivega, ju je prepustil v nadaljnje zasliševanje gospodu tajniku polžu. Ta je zlezal na rogovilasti koralni grm in sestavil točen zapisnik. Gospod tajnik je bil radoveden gospod. Vse je hotel vedeti: koliko sta dečka stara, kje sta doma, kaj želita povedati kraljevemu veličanstvu, kakšne velike zasluge sta si že pridobila za domovino... Pikec in Pokec sta odgovarjala zelo strumno in nista ničesar zamolčala. Zapisnikar je napolnil s svojimi znamenitimi čačkami dve veliki poli. Protokol ali zapisnik je nato odnesla v kraljevi dvor lepa riba, ki pa se je kmalu vrnila brez papirja. Poljubila je Pikca in Pokca na nosek in jima s škrkami pobožala lička. To je bilo znamenje, da so njune listine v redu, da nimata ničesar sumljivega na sebi in da smeta torej stopiti pred kraljevo veličanstvo, pred kralja morja. Dečka sta sledila ribi, ki ju je čez kaki dve minuti privdela do jasnega prestola, na katerem je sedelo njegovo veličanstvo. Prestol je bil podoben sodu. Da bi kdo ne šel brezbrizno mimo, je imel napis: »Veličanstvo, kralj morja«. Kralj je držal v roki triroglato zlato žezlo, na glavi mu je čepela biserna krona, obraz pa se mu je blestel kot sonce. Dečka sta se zazrla v njegove mile poteze in njegov rdeči nos. Takoj sta spoznala, da je kralj dobrega srca. S prijaznim nasmeškom na ustih sta se mu junaško približala.

Pošta malega Jezusa

Moj rojstni kraj je Boštanj. Ker pa je doma premalo kruha za vse, sem ga morala iti iskat drugam. Bila sem v IV. razredu, ko sem zapustila dom in odšla, kjer sem še sedaj. Z menoj pa je šla »Luč«, moja najboljša prijateljica. V njej sem imela tolažbo, veselje in najlepši spomin od doma.

Kmalu bo preteklo leto slovesa od šole. A od »Luči« ne morem vzeti slovo. Saj je v njej toliko zanimivega. Koliko lepih zgledov mi stavi pred oči. Vse polno pa je v njej zlatih nauk, ki me bodo spremljali skozi trnjevo pot življenja. Zato pa jo hočem še v nadalje prebirati ter njene nauke zapisovati v dno duše.

Prosim Te, o Jezus mili, da z lučjo božjo svetiš mi povsodi, koder moja zemska pot me vodi!

Vas in vse Lučkarje pozdravlja

Minka Karlovšek,
Leskovec.

Boštanj ob Savi.

V šolskem letu 1937/38 je tudi med nami zaživelo novo življenje. Pridni smo bili že tudi prej, a zdaj smo še bolj. Pred leti je bil ustanovljen Marijin vrtec, a je kmalu »zaspal«. Letos pa smo se ojunčili ter pokazali, da ljubimo Marijo.

Priglasilo se je že v oktobru 124 otrok in 24. oktobra smo imeli slovesen sprejem. Zaradi slabega vremena smo imeli lepo igrico v dvorani pri čč. šolskih sestrah.

Za praznik nedolžnih otročičev pa so nas g. katehet povabili v salez. zavod na Radni. Najprej so bili sprejeti tisti, ki so pri prejšnjem sprejemu izostali in pozneje priglašeni. Po sprejemu smo se dali slikati. Pa nikar ne

mislite, da so na sliki vsi. Tu smo res »najbolj pridni«, ki se nismo ustrašili mrzle burje. Doma jih je ostalo še kakih 70, ki pa so se pozneje kesali, ko so slišali, kako smo se prijetno zabavali v gledališču in kako so nam tekneli piškoti — le škoda, da jih je bilo malo.

Naš Marijin vrtec šteje 180 članov, t. j. 80 fantov in 100 deklic. »Luči« pa prihaja k nam 90. — Pa recite, če nismo pridni!

Kako sem preživela božične dneve.

Pri nas doma je bilo tako: Na sveti večer, ko smo odmolili rožni venec, smo okrasili božično drevesce, podenj pa postavili jaslice. Ko je bilo vse urejeno, smo radostno zapeli nekaj božičnih pesmi. Nazadnje sem sama zmolila očenaš in zdravomarijo za prezebajoče in gladujoče otroke. Sveto obhajilo sem ob teh praznikih prejela trikrat.

Zelo rada bi izpolnjevala Jezusove dneve, a mi na vsa vprašanja ni mogoče odgovoriti s križci. Ker imamo eno uro hoda do farne cerkve, ne morem vsak dan obiskati ljubega Jezusa.

Vas lepo pozdravlja

Terezija Šulek,
Loperšice, p. Ormož.

Iz Semiča.

Zahvaljujem se vam za igrico »Potolažena sirota«, katero ste spisali v lanski 10. številki »Luči«. Ali veste zakaj? V šoli so nam gospod voditelj »Marijinega vrtca« povedali, da želijo, da bi imel Marijin vrtec svoj praporcek in takoj smo šle na delo. Me smo se same naučile lepo igrico »Potolažena sirota«. Igrale smo v privatni hiši, in hvala Bogu, našli so se prijatelji Marijinega vrtca. Ob tej priliki se lepo zahvalim gospodični Kaftanovi, ki nam je pomagala okrasiti sobo in pripraviti primerno kapelico. Najlepša zahvala gospodu župniku, gospodu šolskemu upravitelju, vsem gospodičnam učiteljicam, gospodični poštarici in gospodični Barteljevi, ker so se odzvali našemu vabilu. Kadar bomo zastavico blagoslovili, vas bom, gospod urednik, povabila, da se boste z nami veselili. Zato, ker smo prvi denar dobili po vaši zaslugi. Ti, o Marija, pod katero zastavo se bomo zbirali nedolžni otroci, prosi za vse dobrotnike.

Pozdravlja vas

Tinca Kokošar,
učenka III. razr. v Semiču.

Naši rajni prijateljčki

† Emil Kaiser je izročil 15. oktobra svojo čisto dušo ljubemu Jezusu. Bil je dober Marijin otrok. Ni bilo še dolgo, ko je pristopil prvič k božji mizi. Ker ga je dobri Bog imel rad, ga je poklical k sebi v rani mladosti. Obiskoval je drugi razred osnovne šole pri Sv. Trojici v Slov. goricah. Najbolj je bilo za nas žalostno, ker te nismo smeli spremljati na zadnji poti. Šli so s teboj g. katehet, mamica, atek, sestra, brat in tvoji sorodniki, ki so te krasili z zadnjim jesenskim cvetjem.

Marica Postružnik,

učenka I. razr. mešč. šole, Sv. Lenart v Slov. goricah.

† Marica Ocepek je umrla 21. oktobra 1937. Bila je zvesta prijateljica Marijinega vrtca. Rada je prebiralala »Luč«. Hodila je vedno z veseljem k sv. maši in je pogosto prejela sv. obhajilo. Zapustila je svojo žalostno mater, brata in sestro, zapustila pa tudi nas žalostne součenke, ker jo je Bog poklical k sebi. Preden je umrla, je trpela strašne bolečine. Morali so jo odpeljati v celjsko bolnišnico. Tam pa je umrla.

Mirica Jazbinšek,

učenka I. a razreda mešč. šole v Trbovljah.

† **Jožef Mencinger.** Ko so božični zvonovi čez zasnežene poljane in senožeti klicali ljudi k radosti in veselju, se je oglasil še drugi zvonček, klicar večnega miru in nanznanjal, da je Jožefu Mencingerju pretrgana nit mladega življenja. Umrl je po dolgotrajni in mučni bolezni, vdan v božjo voljo. Dne 26. decembra smo ga spremili na pokopališče. Pred hišo smo mu zapeli pesem »Pomladi vse se veseli«, na grobu pa »Vigred se povrne«. Ob grobu se je poslovil od njega v imenu Marijinega vrtca učenec Lovro Korošec z besedami:

Dragi naš prijatelj!

Takrat, ko je legala narava k počitku in je umirala, je začela pešati tudi tvoja. In v teh dneh, ko so svetonocni zvonovi klicali na zemljo božje Dete, tedaj so zapeli tudi tebi, Joža, svojo pesem. Božje Dete te je hotelo imeti na sveči večer pri sebi, saj si ga vedno rad imel. V tvoji težki bolezni je bil on edina tvoja sreča in tolažba. Prestal si trpljenje in sedaj si srečen pri Jezusu. Tih in miren si bil, radi smo te imeli zato tvoji starši, sestre in brat in mi vsi. Radi bi te še imeli med sabo, a Bog je drugače odločil, božja volja je tako hotela.

Milena Brumen in Marica Adrinek,
učenki III. a razr. v Boh. Bistrici.

† **Anica Tomažin** je izročila Bogu svojo čisto dušo. Bila je pridna učenka ljudske šole na Zameškem pri Škocjanu na Dolenjskem. Z veseljem je prejemala svete zakramente, molila in tudi prebiralala našo tako lepo »Luč«. Boguvdano je prenašala svojo dolgo in težko bolezen in umrla 23. junija 1937. Počivaj v miru, draga Anica, in prosi za nas pri Bogu.

Angela Jan,
učenka VI. razr. osn. šole na Zameškem.

† **Gretka Šuler** je lani 12. decembra izdihnila svojo čisto dušo. Obiskovala je četrti razred osnovne šole na Muti. Bila je na operaciji zaradi slepiča. Starši so upali, da bo Gretka ozdravela. A Bog je hotel drugače. Utrgal je cvetko in jo je presadil v božji vrtec med bele lilije. S cvetjem posuta je ležala na mrtvaškem odru v beli obleki. Okoli malih prstkov se je vil rožni venec, na prsih je imela sliko prvega sv. obhajila. Na grobu drage Gretke smo zapeli pesem »Pomladi vse se veseli«. Bila je zvesta naročnica »Luči«.

Anastazija Ribič,
učenka VI. razr. osnovne šole na Muti.

† **Mirko Skantelj.** V sredo, dne 12. januarja 1958 je odšel k večnemu počitku naš sošolec Mirko. Obiskoval je 2. b razred ljudske šole v Dobropoljah. Zadnje dni je hudo trpel. Bil je dober in tih deček. Mi vsi smo ga spremili na zadnji poti. Ob grobu se je neki učenec zadnjikrat v lepem govoru poslovil od umrlega. Položili smo mu na grob lep venec in cvetlice. — Mirko in mi vsi smo v Marijinem vrtcu, ter vsi radi beremo »Luč«.

Učenci II. b razreda, Dobropolje.

† **Alojz Lasbaher** je bil zjutraj 7. novembra z nami še pri sveti maši. Istega dne okrog poldneva je gnal živino na pašo. Deroča Pesnica pa mu je vzela mlado življenje. V 11. letu nedolžnega življenja nas je zapustil. Neutolažljivo so plakali starši, ker mrtvega niso mogli najti. Šele tretji dan se jim je to posrečilo. — Alojz je obiskoval IV. razred osnovne šole pri Sv. Trojici v Slov. goricah. Bil je v Marijinem vrtcu, Frančiškov križar in telovadec pri mladcih. Gospod katehet in gospod učitelj sta se ob grobu z lepimi besedami poslovila od njega.

Vilko Postružnik,

učenec IV. razr. osnovne šole pri Sv. Trojici v Slov. goricah.

Uganke

Rešitev ugank (Luč št. 6).

Pravilno rešena uganka »Kelih« je takale:

Jezus, tebi živim,
Jezus, tebi umrjem,
Jezus, tvoj sem živ in mrtev.

Amen.

Pravilno rešeni posetnici:

1. Ključavničar.
2. Novomašnik.

Imena vseh, ki so vse tri uganke prav rešili, imate na 2. strani ovitka.

Nagrado dobe sledeči:

Benet Marija, učenka VIII. razr., Iška vas. — **Blatnik Ivanka**, Vranksko. — **Virant Jožica**, učenka VIII. razreda, Gomilsko. — **Kvas Jakob**, Sv. Jurij. — **Zaje Viktor**, žiri. — **Platnar Anton**, Tabor, Ljubljana.

Halo!

Halo!

Halo!

Dobro veste, da sem star, upognjen, plešast, nadušljiv — in vendar nimate usmiljenja z menoj. Dobro veste, kako zelo mi jeza škoduje, pa me mnogi kljub temu jezite. Imejte usmiljenje z menoj! **P o r a v n a j t e n a r o č n i n o !** Prejšnji številki so bile priložene položnice. Prosim, da se jih nemudoma poslužite! Gospodična iz uprave kar piha vame in neprestano vpije, da sem jaz kriv, ker ne plačate naročnine. Joj, joj, kaj bo z menoj; od same žalosti in jeze bom umrl. V vaših rokah je moje življenje. Zganite se in pošljite, nemudoma pošljite, kar ste dolžni.

Urednik.
